

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

ΔΟΣ' ένα φιλι για μένα στ' ακρογάλι τῆς Τουρλίδας,
Ποῦ ἐνανούρισε τὸν πρῶτο, τὸν παντοτεινό, ἐρωτά μου,
Πάρε, μάτια μου, μαζί σου τὴν ἀγάπην, τὴν καρδιά μου,
Νὰ σοῦ φέρουν, ὅπως πάντα, εὐτυχία· τῆς ἐλπίδας·
Ἀφῆσέ μου μόνον, Αἴγλη, τὰ φτερά, γιὰ νὰ πετάω
Κι' ὄνειρα, βαθεῖα στὸ μέλλον, γελαστά νὰ κυνηγῶ.

ΠΡΙΝ κλείσῃ ὕπνος ἐλαφρὸς γλυκὰ τὰ βλέφαρά σου,
Ὅταν ἀκόμη ξυπνητὴ διαλέξ τὰ ὄνειρά σου,
Μὲς στῆς φανταστικαῖς μορφαῖς, ποῦ χαρωπὴ ἀτενίζεις,
Πές μου, κι' ἐμὲ καμμιὰ φορά, μὲ βλέπεις, μὲ γνωρίζεις;

(Πάτραι, 188 . .)

ΝΙΚΟΣ ΑΙΓΛΗΣ

Φιλτατε κ. Ἀρσένη,

Ν πρώτοις ὀφείλω νὰ Σᾶς εὐχαριστήσω διὰ τὴν φιλοφροσύνην μεθ' ἧς ἐζητήσατε τὴν συνεργασίαν μου διὰ τὸ λαμπρὸν Σας ἔργον.

Εὐτυχῆς λογίζομαι ἐφέτος τὸ πρῶτον εἰσερχόμενος εἰς τὴν «**Ποικίλῃν Στοάν**», ἐφέτος ὁπότε αὕτη συμπληροῦσα *Δεκαπενταετίαν* ὀλόκληρον ἀκμῆς καὶ δράσεως ἐρχεται νὰ ἐπιθέσῃ, περικαλλῆ κορωνίδα τοῦ ὅλου ἔργου, τὸν ΙΕ' τόμον, τὸν ἐξόχως πλούσιον καὶ ἐξόχως ὠραῖον.

Δεκαπέντε ἐτῶν ὑπαρξίς, *δεκαπέντε ἐτῶν* μόχθοι, *δεκαπέντε ἐτῶν* ἐργασία!

Ἄλλὰ Σεῖς εἴσθε ἥρωες, κ. Ἀρσένη!... Ἄλλὰ Σᾶς θαυμάζω!...

Ἐπάνω εἰς τὸ πτωχικόν μου γραφεῖον, στιβαγμένοι ὁ ἕνας ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον, εὐρίσκονται οἱ δεκατέσσαρες τόμοι τῆς «**Ποικίλης Στοᾶς**».

Ὡ! Τί ὠραῖον, τί μεγαλοπρεπῆ στυλοβάτην ἐπιλοτέγησαν οἱ δεκαπενταετῆς Σας ἀγῶνες! Τί ζωῆ καὶ τί κινήσις πάλλεται μέσα εἰς τοὺς τόμους αὐτούς, μέσα εἰς τὰς χιλιάδας αὐτὰς τῶν σελίδων, ἐνθα ἔχυσαν ὅλην τὴν θέρμη τὸσαι εὐγενεῖς ψυχαί, μέσα εἰς τὰς σελίδας αὐτὰς τὰς ἀπαστραπτούσας ἀπὸ τὴν λάμψιν τῶσων ἰσχυρῶν καὶ προνομιούχων πνευμάτων...

Καὶ πόσον εἴσθε εὐτυχῆς Σεῖς ποῦ συνεδέσατε τὸ ὄνομά Σας τόσον ἀρρήκτως μετ' τὴν φιλολογικὴν ὑπαρξίαν τοῦ Ἔθνους, πόσον πρέπει νὰ ἦσθε υπερήφανος διότι ἀνεγείρατε μίαν λαμπρὰν «**Ποικίλῃν Στοάν**», ἀνταξίαν τῆς Ἀρχαίας ἐκείνης, κάτωθεν τῶν θόλων τῆς ὁποίας ἐδόξαζεν ἡ αἴγλη τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Πολυγνώτου καὶ τοῦ Ζεύξιδος!...

Σᾶς ἀποστέλλω ὀλίγα ἀνέκδοτα ποιήματά μου, ἀπὸ τὰ δυνατώτερα. Ἐλπίζω

ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΡΣΕΝΗ «**ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ**»,

ζω ότι οί ἐκλεκτοί τῶν ἀναγνωστῶν Σας θὰ εὕρουν μέσα εἰς τοὺς στίχους μου μίαν ὄνειροπόλον ψυχὴν ἐπιζητοῦσαν νὰ χύσῃ μέσα εἰς ὠραίους καὶ ἁρμονικοὺς στίχους τὸ ἄρωμα κάποιων αἰσθημάτων πλέον ἄβρων καὶ πλέον ἀριστοκρατικῶν...

Μοῦ ἐζητήσατε μετάφρασιν ἑνὸς διηγήματος καὶ Σὰς ἀποστέλλω τὸν «Ἰπνοβάτην» ἑνὸς νεαροῦ Ἀμερικανοῦ διηγηματογράφου, τοῦ κ. FRED. MAXWELL. Εἶμαι βέβαιος ὅτι μίαν ἡμέραν οἱ κριτικοὶ τῶν δύο Κόσμων κατὰ πολὺ θέλουν ἀσχοληθῆ με τὸν κ. FRED MAXWELL.

Μιὰ σειρά διηγημάτων του—«Οἱ Ἐναγκαλισμοὶ τῶν Ψυχῶν»—κυκλοφορῶσα ἐσχάτως ἐπροξένησεν ἀληθῆς φιλολογικὸν γεγονός εἰς τὰ δύο ἠμῶν γλώσσα «Ἔθνη, τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν Ἀγγλίαν. Πνεῦμα εὐρύ, κοσμοπολιτικόν, πνεῦμα πρωτοτυπώτατον, εὐρίσκειται ἀφθόνως γυμένον μέσα εἰς τὰς σελίδας τῶν διηγημάτων αὐτῶν. Ὁ συμπατριώτης τοῦ Ἐδγὰρ Πόε καίτοι δὲν ἀρύεται ὡς ἐκεῖνος τὰς ἐμπνεύσεις του ἀπὸ τὸν ὑπερφυσικὸν κόσμον, καὶ δὲν δημιουργεῖ ἐπὶ τῇ βίᾳ ποιῆς τινος πιθανότητος—δίδει ἐν τούτοις εἰς τοὺς «Ἐναγκαλισμοὺς τῶν Ψυχῶν» ἰσχυρὸν τὸν τόνον τοῦ παραδίδου καὶ τοῦ ἐξήλλως νευρικοῦ.

Ὁ «Ἰπνοβάτης», ἓνα ἀπὸ τὰ πρωτοτυπώτερα καὶ συγκινητικώτερα διηγήματα τῆς σειράς αὐτῆς, ἐλπίζω ὅτι θέλει ἀποτελέσει πολύτιμον κόσμημα τοῦ Πανηγυρικοῦ τόμου τῆς «Ποικίλης Στοῆς» καὶ θέλει διαβασθῆ λίαν εὐχαρίστως ἀπὸ τοὺς πολυπληθεῖς αὐτῆς ἀναγνώστας.

[Ναύπλιον 15ῃ, Νοεμβρίου 1901]

Μετ' ἀγάπης καὶ ἐκτιμῆσεως

Ὁ δικός Σας

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ ΖΩΪΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΥΠΝΟΒΑΤΗΣ

(ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ FRED MAXWELL)

ΑΛΛΑ εἶναι αὐτὰ ποῦ λὲς καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ αἰσθηματὰ σου, ἀγαπητὲ Χάρρη. Ἀλλὰ τί τὰ θέλεις;... Ἐγὼ βλέπω πῶς εἶμι ἓνας ἄνθρωπος ποῦ πάει νὰ τρελλαθῆ...

Καὶ μετὰ λόγια αὐτὰ ὁ Μίλλιθαν Χάλεκ ἐσηκώθη ἀποτόμως ἀπὸ τὸ τραπέζι, διέσχισε τὸ δωμάτιον καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον. Ἐκεῖ σταθεῖς ἐβύθισε τὰ χέρια εἰς τὰ θυλάκια τοῦ πανταλονιοῦ του καὶ ἐκάρρωσε τὰ μάτια μελαγχολικὰ καὶ ἀφρημένα πρὸς τὸ ἄπειρον.

Ἀπὸ κάτω ἀνέβαιναν ὁ πρωϊνὸς βόμβος τῆς οδοῦ Χρηματιστηρίου. Τὰ τράμ, αἱ διασταυρούμεναι ἄμαξαι, οἱ πλανώδιοι πωληταί, οἱ ἐργάται, ἡ μοδιστροῦλες, οἱ ὑπάλληλοι σπεύ-

δοντες εις τας εργασιαι των εκαστος, επληρουσιν θορυβου την πλατειαν οδον και καθιστων αυτην σωστον πανδαιμόνιον.

Ἄλλ' ὁ Μίλλιθαν δὲν ἐφαίνετο καθόλου προσέχων εἰς αὐτόν. Κάποια θλιψίς, κάποια κόπωσις διεκρίνετο ἐξωγραφισμένη εἰς τὸ πρόσωπόν του. Ἦτο ἀλλοκότως ὠχρὸς, καὶ τὸ βλέμμα του ἀλαμπές, ἐφαινετο ὡς νὰ παρηκολούθει μερικὰ συννεφάκια ποῦ ἐσύροντο σιγὰ-σιγὰ ἐπάνω εἰς τὸν θλιβερόν οὐρανόν.

Ὁ σύνοικος καὶ συνάδελφός του, ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, Χάρρης Βρίνκμαν δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως. Τὸν παρετήρησε πρῶτον προσεκτικὰ ἐπ' ὀλίγα λεπτά καὶ τέλος εἶπε :

— Εἶσαι πολὺ ἐπίμονο κεφάλι, Μίλλιθαν. Δὲν θέλεις νὰ μ' ἀκούσης καὶ μένα μιὰ φορά. Σοῦ εἶπα ὅτι δὲν ἔχεις τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον μιὰν ἀπλήν νευροπάθειαν. Τὸ μόνον φάρμακον εἶναι νὰ τὸ ρίξεις λιγάκι ἐξω. Κάμε κάθε πρωτὶ ἀπὸ ἓνα μακρυνὸ περίπατο μὲ τ' ἄλογο, τρῶγε καὶ πίνε καλά, πήγαινε συχνότερα εἰς τὰ διασκεδαστικὰ κέντρα, προσπάθησε νὰ εὐθυμήσης, καὶ τὸ πᾶν θὰ περάσῃ.

— Ἄ! Τί λές, Χάρρη!... Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ πηγαίνω ἱππασία. Οὔτε καὶ στὰ θεάτρα μπορῶ νὰ σταθῶ πειὰ... Ἐκεῖνο τὸ ἄφθονον ἤλεκτρικὸν μοῦ κάνει κηκό. Μοῦ φαίνεται σὰν ἀναλυτὸ μολύβι ἐπάνω στὰ βλέφαρα, μέσα στὸ μυαλό!... Πάσχω!...

Καὶ μετ' ὀλίγον προσέθηκεν·

— Θὰ κατέβῃ νὰ κάμω ἓνα γύρο στὸ Πάρκο τῶν Ἀκακιῶν...

— Χωρὶς νὰ προγευματίσης ;

Μιὰ ἐκφραστικὴ ἀνύψωσις τῶν ὤμων ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις.

— Καὶ ἐν τούτοις σὺ λέγεις ὅτι κοιμᾶσαι καλά...

— Σὰν νεκρός!...

— Περιέργον!... Ἄλλὰ κάμε ὑπομονὴν Μίλλιθαν. Ὅλα θὰ περάσουν.

Καὶ ὁ κ. Βρίνκμαν ἐπέπεσε πάλιν κατὰ τοῦ προγεύματός του, κατεβρόχθισε μὲ πολλὴν ὀρεξίν τὰ αὐγά του, ἐρρόφησεν, ἡδονικῶς πλαταγίζων τὰ χεῖλη, τὸ γάλα του, καὶ ἔπειτα ἐβυθίσθη εἰς τὴν ἀνάγκωσιν τοῦ «Κήρυκός τῆς Νέας Ὑόρκης», καὶ εἰς τὴν ἀπόλαυσιν ἐνὸς μυρωδάτου Ἀθανίου πούρου. Κάθε σκέψις περὶ τῆς υγιείας τοῦ φίλου του ἐξηφανίσθη.

Ἐν τῷ μεταξῷ ὁ Μίλλιθαν καταβαίνειν, καὶ ταλαντευόμενος μεταξῷ τῆς ιδέας τοῦ νὰ ἐξέλθῃ, καὶ τῆς ιδέας τοῦ ν' ἀνεβῇ πάλιν ἐπάνω, συνήντησεν εἰς τὸν διάδρομον τοῦ δευτέρου πατώματος μιὰν νεαρὰν καὶ κομψὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν πολλάκις συνήντα ἐκεῖ, καὶ μετὰ τῆς ὁποίας συχνὰ ἀντήλασεν ὀλίγας λέξεις.

— Μπα! Τόσον ἐνωρίς, κυρία Ζάκωσων;... Ἠρώτησεν.

— Ἐχω μιὰν νεὰν μαθήτριαν σήμερα, ἀπήντησεν ἐκείνη.

— Τί ἐργατικὴ ποῦ εἶσθε!...

Ἐκείνη ἐχαμογέλασεν ἐπιχαρίτως.

— Διατί ὄχι, εἶπεν. Ἡ ἐργασία καὶ τὸ κέρδος εἶναι δύο τόσον εὐ-

χάριστα πράγματα...

Ἡ κ. Ἀλίκη Ζάκων, με τὴν ἀπλουστάτην περιβολὴν τῆς ἐφαί-
νετο ὡς κόρη. Χήρα ἐνὸς νεαροῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ Πυροβολικοῦ, φο-
νευθέντος εἰς τινὰ συμπλοκὴν πρὸς Ἰθαγενεῖς, ὀλίγους μῆνας μετὰ τὸν
γάμον των, δὲν ἐφαίνετο νὰ ἦτο μεγαλειτέρα τῶν εἰκοσιπέντε ἐτῶν.
Εἶχεν ὅμως κάτι τι τὸ παιδικὸν ἐπάνω τῆς—τόσον παιδικόν, ὥστε θὰ
ἔλεγεσθε ὅτι ἡ κομψὴ Ἀλίκη, με τὸ δροσερὸ προσωπάκι τῆς, θὰ ἦτο
ἀνίκανος νὰ διδάξῃ τι...

Καὶ ἐν τούτοις ἦτο ἐξαιρετος μουσικός, καὶ εὐρεθεῖσα αἴφνης ἐν οἰ-
κονομικῇ στενοχωρίᾳ δὲν κατέφυγε πρὸς τοὺς πτωχοὺς συγγενεῖς τῆς.
Ἡ Ἀλίκη ἐγνώριζεν ὅτι, καὶ πτωχοὶ ἂν δὲν ἦσαν οὗτοι, πάλιν ἡ
συσσίτισις εἰς τὸ τραπέζι τοῦ ἄλλου δὲν συνεβίβαζετο πρὸς τὴν φιλοτι-
μίαν τῆς.

Διὰ τοῦτο ἐπροτίμησε νὰ δίδῃ μαθήματα κλειδοκυμβάλου καὶ φω-
νητικῆς μουσικῆς, καὶ νὰ διατηρήσῃ οὕτω τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς καὶ
τὴν ἀξιοπρέπειάν τῆς...

Ὁ κ. Χάλεκ, ἐνῶ κατέβαινον τὴν κλίμακα, ὁ εἰς παρὰ τὸ πλευρὸν
τοῦ ἄλλου, ἐσπουδάζεε προσεκτικὰ τὴν φυσιογνωμίαν τῆς καὶ εὕρισκεν
ὅτι αὕτη ἀπέπνεε μίαν ἀπερίοριστον γλυκύτητα.

Μέσα εἰς τὰ γαλάζια μάτια τῆς ἐφαίνετο χυμὴν ἄφθοнос εἰλικρί-
νεια. Τὰ βύσσινά χεῖλη τῆς καμπυλούμενα εἰς ὠραίας γραμμάς ἦσαν
εὐγλωττα μαρτύρια σταθεροῦ χαρακτῆρος. Καὶ ἐν γένει τὸ δροσερότη-
τος σπανίας πρόσωπόν τῆς, στεφόμενον ὑπὸ πλουσίας χρυστῆς κόμης,
καθίστα τὴν νεαρὰν χήραν ἀξιολάτρευτον.

Βλέπων τὴν γυναῖκα ἐκείνην ὁ Μίλλιβαν Χάλεκ, συνομιλῶν μετ'
αὐτῆς, ἠσθάνετο ἕνα εὐάρεστον αἶσθημα, ὡσὰν νὰ ἐθώπευε τὰ ἐξηρησι-
σμένα του νεῦρα μιᾷ θωπεῖα δροσεροῦ θαλασσίου μπάτη, ὡσὰν νὰ ἐβου-
θίζετο τὸ κουρασμένο του κορμὶ μέσα εἰς τὰ νάματα ἐνὸς ἡδονικωτάτου
λουτροῦ...

— Γιατί τόσο ἐνωρίς, κ. Χάλεκ ; Ἠρώτησεν ἡ κρυσταλλίνη φωνὴ
τῆς. Πηγαίνετε στὸ Γραφεῖον ;...

— Ὅχι ἀκόμη. Δὲν αἰσθάνομαι τόσο καλὰ τὸν ἑαυτὸν μου σή-
μερα, κυρία Ζάκων, καὶ ἐσκέφθην ὅτι ἕνας μικρὸς πρωϊνὸς περίπατος
ἤθελε με ἀνακουφίσει...

— Καὶ κάμετε πολὺ λαμπρά, ἀπήντησεν ἐκείνη προθύμως. Φαίνε-
σθε τόσο καταβεβλημένος... Δὲν κοιμᾶσθε καλὰ ;...

Καὶ λέγουσα ταῦτα τὸν παρετήρει με βλέμματα ἀγάπης καὶ ἐν-
διαφέροντος.

Διότι προφανῶς ἡ κ. Ζάκων ἠσθάνετο περισσὴν ἐκτίμησιν καὶ
συμπάθειαν πρὸς τὸν ἀξιοπρεπῆ ἐκείνον, τὸν εὐμορφοκκωμωμένον ὑψηλὸν
ἄνδρα, με τὸ χλωμὸν συμπαθητικὸν πρόσωπον καὶ τὸ εὐγενὲς ὄλον.

Καὶ εἶχε συχνάκις σκεφθῆναι περὶ αὐτοῦ...

— Κοιμοῦμαι τόσο καλὰ, ὅσον οὐδέποτε εἰς τὴν ζωὴν μου, ἀπήν-
τησεν ἐκεῖνος μελαγχολικῶς ὅτε εὐρέθησαν εἰς τὸν δρόμον. Αὐτὸ εἶναι τὸ

περίεργον. Ἄλλοτε ὁμως ἐξυπνοῦσα ἐνωρίς, καὶ τόσον εὐδιάθετος, μὲ τόσῃ ὄρεξιν διὰ πρόγευμα, καὶ γεμᾶτος ἐνέργειαν. Τώρα ἐξυπνώ περισσότερον κατάκοπος παρὰ ὅταν κατακλίνομαι, καὶ τὸ πρόγευμα εἶναι πρᾶγμα πολὺ παλῆδ γιὰ μένα... Δὲν εἶμαι καθόλου καλά, κ. Ζάκων!

Ἐκείνη τὸν ἐκύτταξε σιωπηλῆ, καὶ σκεπτικῆ ἐπ' ὀλίγα λεπτά. Ἐφαίνετο νὰ συμπονή μαζὺ του...

— Ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σας θά μ' ἐμετέβαλλον τὸν τρόπον τοῦ ζῆν, εἶπε. Θὰ ἐζοῦσα τελείως διαφορετικά. Δὲν θὰ εἰργαζόμην καθόλου. Οὔτε ἓνα γράμμα δὲν θὰ ἔγραφα. Θὰ ἐπιζητοῦσα νέας τέρψεις, νέας διασκεδαστικὰς ἀσχολίας. Αὐτὴ εἶναι ἡ συμβουλή ποῦ σᾶς δίδει τὸ φιλικόν μου ἐνδιαφέρον. Ἐλπίζω ὅτι θὰ τὴν ἐκτελέσητε, κ. Χάλεκ...

Ἡ φωνὴ της, λεγούσης ταῦτα, ἦτο λιαν ζωηρά, καὶ ὁ Μίλλιβαν εὐφροσύτως διέκρινε τὸ συμπαθητικώτατον ὕφος μὲ τὸ ὅποιον ὠμίλει.

᾿Ω! Τοῦ ἤρεσκε τόσον νὰ συνομιλῆ μαζὺ της!... Τοῦ ἐφαίνετο τόσον θελητικόν νὰ περιπατῆ πλάγι της!... Καὶ θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ διαρκέσῃ ἐπ' ἄπειρον αὐτό.

Ἄλλὰ δυστυχῶς, μετ' ὀλίγον, ἐκείνη τὸν ἀπεχαιρέτησε μ' ἓνα γλυκύτατον μειδίαμα καὶ λαβοῦσα μίαν λοξὴν πάροδον ἐξηφανίσθη...

Ἡ προτέρα ἀπογοήτευσις τὸν κατέλαθε πάλιν ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὴν ᾿Οδὸν Λίγκολν. Καὶ μετὰ πικρίας ἀνεμνήσθη τὴν ὠραίαν ζωὴν ποῦ ἐπερνοῦσε μέχρι πρὸ τριῶν ἐβδομαδῶν. Μίαν ζωὴν ἤρεμον, ἀναπαυτικὴν, μὲ ὀλίγους πόθους καὶ μὲ ὀλιγωτέρας φροντίδας. Διότι, ναὶ μὲν δὲν εἶχε περιουσίαν, ἀλλ' ὁ γενναῖος ἐκεῖνος μισθὸς ποῦ τοῦ παρεῖχεν ἡ θέσις του ἦτο ἀρκετὸς εἰς τὸ νὰ ζῆ ἀνέτως.

Ἐπειτα τὸ μέλλον τῷ ἐμειδία εὐφρόσουν. Ὑγίαν εἶχε χαλυβδίνη, ἀφοῦ ἔτη ὀλόκληρα εἶχε νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ ἰατρός. Καὶ εἰργάζετο μὲ ἀφοσίωσιν, μὲ θέρμην, γεμᾶτος ἀπὸ τὴν ὀρμὴν τῆς ἐνεργείας...

Ἐξᾶφνα ὁμως μιὰ ἀκατανίκητος ἀπέχθεια δι' ὅλα τὸν κατέλαθεν. Μιὰ ἄπειρος κόπωση, μιὰ ἐξάντλησις φοβερά, ὡς νὰ ἠπλώθη καὶ ἐκυρίευσεν τὸ σῶμά του, τὸν νοῦν του ὀλόκληρον, μιὰ ἀνίατος νόσος, τῆς ὁποίας δὲν ἐφαίνοντο ἄλλα συμπτώματα παρὰ μόνον ἐκεῖνα ποῦ εἶπεν εἰς τὴν κ. Ζάκων.

Ἐβδομάς ὀλόκληρος παρῆλθεν ἀπὸ τῆς συναντήσεώς των καὶ ἡ Ἄλικη δὲν ἔπαυσε σκεπτομένη περὶ αὐτοῦ. Πολλάκις μάλιστα ἀργοποροῦσεν ἐπιτήδεις εἰς τὴν κλίμακα μὲ τὸν σκοπὸν νὰ τὸν συναντήσῃ κατερχόμενον.

Τὴν ἐβδόμην τέλος ἡμέραν συνηντήθησαν, καὶ κατὰ τὸ σύνθηδες ἐβγήκαν μαζὺ βαδίζοντες ὁ εἰς παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἄλλου.

— Λοιπὸν δὲν ἔχετε σκοπὸν ν' ἀλλάξετε τὸν ἀέρα σας εἰς καμμίαν ἐξοχὴν; Ἠρώτησεν ἐπιπληκτικῶς ἐκείνη.

— Μὰ ξέρετε; Σ' αὐτὸ πταίει ὁ κ. Βρίνκμαν. Πέρσου ἐπήραμε μαζὺ τὴν δίμηνον καλοκαιρινὴν ἄδειαν καὶ ἐπεράσαμε ὠραῖα εἰς τὸ

παραθαλάσσιον τοῦ Κάμικτων. Ἐφέτος ὅμως διατάζει ν' ἀφήσῃ τόσον ἐνωρὶς τὴν πόλιν, καὶ ἀναβάλλει καθημερινῶς . . .

— Μπᾶ ! . . . Μὰ αὐτὸ εἶναι πολὺ ἐγωϊστικόν ! . . . Ἀνέκραξεν ἐκείνη μετ' ἐκπλήξεως, διότι ἐγνωρίζεν ὅτι ἦσαν στενώτατοι φίλοι.

— Δὲν ξέρω. Βλέπετε ἐκεῖνος φρονεῖ ὅτι φροντιζῶ μέχρι ἰδιοτροπίας διὰ τὴν υἰγιάν μου, καὶ ὅτι δὲν ἔχω τίποτε. Καὶ πραγματικῶς πρέπει νὰ ἤμῃ πολὺ παράξενος ἀφοῦ ἐνοχλοῦμαι διὰ τόσον ἀσήμαντα πράγματα.

Ἐκείνη ἤλλαξε θέμα ὀμιλίας καὶ ὁ λόγος περιστράφη εἰς ἄλλα. Ὁμιλήσαν καθεὶς περὶ τῶν ἐργασιῶν του, τῶν σχεδίων τοῦ μελλοντος, τῶν προτιμήσεών του— συνομιλίας αἰτινες τὴν γνωριμίαν μεταβάλλωσιν εἰς φιλίαν. Καὶ ὅταν ἔκαμον νὰ ἀποχωρισθῶσιν ἐκεῖνος δὲν τὴν ἐχαίρετιςεν ὡς συνήθως, ἀποκαλυφθεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ μιᾶς θερμῆς χειραψίας . . .

Πάλιν τώρα ἡ ἐντύπωσις ποῦ τοῦ ἀφῆσεν ἡ Ἀλίκη ἦτο ἰσχυρά. Καὶ εἰς τὴν κατάστασιν ποῦ εὕρισκετο, ἡ ἐπαφὴ τῆς ὠραίας καὶ ἀβρᾶς ἐκείνης χειρὸς ἔχυσε μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του αἰσθήματα τῶν ὁποίων πρῶτην φορὰν εὐρέθη ἔστερημένος.

Τὸ αἰσθημα τοῦ θάρρους καὶ τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀποφάσεως.

Ἡ κ. Ζάκων ἀφ' ἐτέρου ἐλυπεῖτο πολὺ διὰ τὴν θλιβεράν αὐτὴν κατάστασιν τοῦ Μίλλιθαν. Καὶ ἀπεφάσισε, χάριν αὐτοῦ, νὰ ἐπαφῆληθῆ τῆς μικρᾶς γνωριμίας ποῦ εἶχε μὲ τὸν κ. Βρίνκμαν ὅπως τὸν συμβουλευθῆ περὶ τῆς υἰγείας τοῦ φίλου του.

Ἀνέμενε λοιπὸν τὴν ἐπομένην εἰς τὸν διάδρομον καὶ ὅταν συννητήθησαν τῷ εἶπεν :

— Ἐλπίζω ὅτι ὁ φίλος σας κ. Χάλεκ θὰ ἦναι καλλίτερα σήμερα. Διότι παρατηρῶ, κ. Βρίνκμαν, ὅτι ἀπὸ τινος φαίνεται λίαν μεταβεβλημένος. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἔχῃ τίποτε σπουδαῖον . . .

Ὁ κ. Βρίνκμαν τὴν παρετήρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς προσεκτικὰ μὲ κάποιαν ἀπορίαν, καὶ ἔπειτα ἀπεκρίθη καθαρὰ :

— Ὡ ! Τίποτε ἀπολύτως, κυρία . . . Εὐχαριστῶ. Μιὰ μικρὰ νευρασθένεια— αὐτὸ εἶναι ἅλο-ἅλο. Ἐπειτα ὕστερα ἀπὸ ὀλίγας ἐβδομάδας ἀναχωροῦμεν δι' ἓνα παραθαλάσσιον . . .

— Δὲν νομίζετε, ἀντεῖπεν ἐκείνη, ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ ἀναχωρήσητε ἀμέσως ; . . . Ἡ σπιτονοικοκυρὰ μοῦ ὠμιλοῦσε περὶ τοῦ κυρίου Χάλεκ προχθὲς τὸ βράδυ, καὶ συνέφώνησε μαζύ μου ὅτι ὁ φίλος σας φαίνεται πολὺ ἀσθενής . . . Αἱ γυναῖκες, ξέρετε, γνωρίζουν αὐτὰ τὰ πράγματα καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ἄνδρες— προσέθηκεν ἀποφθεγματικῶς— καὶ αἱ παρατηρήσεις των εἶναι σχεδὸν πάντοτε ἀληθεῖς.

Ὁ Χάρρης Βρίνκμαν τὴν παρετήρησε καὶ πάλιν προσεκτικὰ, καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἡ Ἀλίκη ἐδιάβασεν εἰς τὰ μάτια του τὴν ἀπέχθειαν ποῦ ἠσθάνετο συνομιλῶν μαζύ της περὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἔχω τὴν ἐναντίαν ιδέαν κ. Ζάκων, εἶπε ψυχρῶς. Καὶ προσέθηκεν ἀποτόμως κάπως :

— Ἄλλως τε δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῆτε καθόλου περὶ τοῦ Μίλλι-
θαν. Εὐρίσκεται σὲ πολλὰ καλὰ χέρια. Ἐγὼ τὸν γνωρίζω τελείως,
διότι εἴμεθα φίλοι ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ . . .

Ἐπειτα ὑπεκλίθη ψυχρῶς καὶ ἀντιπαρῆλθεν.

Ἡ Ἀλίκη ἠννόησεν ὅτι ἡ προθυμία της δὲν εἶχε γίνεи ἐνθουσιωδῶς
δεκτὴ. Καὶ ἠννόησεν ἀκόμη ὅτι ὁ κ. Βρίνκμαν κάποιον κρύφιον λόγον
θὰ εἶχε νὰ στενοχωρῆται ὅταν τοῦ ὠμίλου περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ
φίλου του.

Καὶ τὸν λόγον αὐτὸν προσπαθοῦσα νὰ εὕρη, ἔμενον ἐκεῖ εἰς τὸν
διάδρομον σκεπτομένη ἐν ἀφαιρέσει.

Ἐξαφνα τὸ βλέμμα της ἔπεσεν ἐπάνω εἰς ἕνα κομμάτι χαρτιοῦ τὸ
ὁποῖον ἔκειτο πρὸ τῶν ποδῶν της, — καὶ τὸ ὁποῖον, χωρὶς ἄλλο, θὰ εἶχε
πέσει ἀπὸ τὸν Χάρρη Βρίνκμαν—διότι προτῆτερα δὲν τὸ εἶχε παρα-
τηρήσει ἐκεῖ.

Ἐσκυψε καὶ τὸ ἐπῆρεν.

Ἦτο ἕνα κομμάτι ἐφημερίδος.

Τὸ ἐδιάβασεν ἀργὰ-ἀργὰ, ὡς μὴ ἐννοοῦσα. Ἐπειτα, αἰφνης, τῆς
ἐφάνη ὡς νὰ ἠννόησεν τὸ πᾶν, ὡσὰν μιὰ ἀστραπὴ νὰ ἐφώτισε τὰ γραμ-
ματα, καὶ τὰ μάτια τοῦ νοῦ της ἠδυνήθησαν νὰ διαβάσουν τὸ βαθύ
μυστικὸν ποῦ ἐκρύπτετο μέσα εἰς τὰς ὀλίγας ἐκεῖνας γραμμάς.

Ἐστάθη σῦννοος, ἐπεφροντίς καὶ ὠχρά, κρατοῦσα διὰ τῆς δεξιᾶς
τὸ μέτωπον.

Ἐπειτα βιαστικὰ ἐμπῆκεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ ἔκλεισε νευ-
ρικῶς τὴν θύραν . . .

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ Μίλλιθαν Χάλεκ ἔλαβεν ἕνα μικρὸ, κομψὸ
καὶ ἀποπνεόν ἄρωμα μενεζὲ γραμματάκι, μὲ τὰς ἐξῆς ὀλίγας γραμμάς:

Φίλε κ. Χάλεκ,

Πρὸ τινος καιροῦ εἶχατε τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ μοῦ προσφέρετε
μερικοὺς τόμους ἐκλεκτῶν Διηγημάτων. Τότε Σᾶς νύχαριστήσα καὶ δὲν
τοὺς ἐδέχθην ὡς μὴ εὐκαιροῦσα νὰ τοὺς ἀναγνώσω.

Τώρα πολὺ ἠθέλατε μὲ ὑποχρεῶσαι δανείζοντές μοι δύο-τρεις ἐκ
τῶν τόμων αὐτῶν, τοὺς ἐκλεκτοτέρους. Ἐὰν ἔχετε καιρὸν φέρετέ τους
Σεῖς ὁ ἴδιος, αὔριον τὸ ἀπόγευμα. Ἐλάτε μάλιστα εἰς τὰς 5 νὰ πάρωμε
τὸ τσάϊ μαζί.

Ἡ εἰλικρινὴς Σας φίλη

Ἀλίκη Ζάκδων

Υ. Γ.—Μήπως εὐρίσκεται εἰς τὴν Βιβλιοθήκην σας κανὲν καλὸν βι-
βλίον Ζατρικίου;... Θὰ Σᾶς παρεκάλουν νὰ μοῦ τὸ ἐδίδατε δι' ὀλίγας
ἡμέρας.

IDEM

Ὁ Μίλλιθαν δὲν ἔκρινεν ἀναγκαῖον νὰ ἀναφέρῃ τι εἰς τὸν φίλον
του περὶ τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης. Ἀλλὰ τὴν ἐπομένην, κατὰ τὴν πέμ-

πτην μεταμεσημβρινήν, μόλις ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν κ. Ζάκσων ἔνθα ἐγένετο εὐμενέστατα δεκτός.

— Σὰς φέρω ὀλίγους τόμους Διηγημάτων τοῦ Στέβενσον καὶ τοῦ Κίπλιγκ, εἶπε, μαζὺ μὲ ἓνα α' *Ἐγχειρίδιον Ζατρικίου*. Πιστεύω νὰ τὸ εὐρήτη κατὰλληλον... Ἀλήθεια, παίζετε καλὰ Ζατρικίον κ. Ζάκσων ;...

— Καθόλου μάλιστα, ἀπεκρίθη ἐκείνη γελῶσα. Δὲν εἶμαι ἀρκετὰ ἐξυπνος, καὶ τὸ Ζατρικίον εἶναι παιγνίδι διὰ τοὺς διπλωμάτας. Δὲν εἶναι ἔτσι, κ. Χάλεκ ;...

Ἐμειδίασεν ἐκεῖνος, καί :

— Ἐγὼ καὶ ἐγὼ χρόνια νὰ παίζω, εἶπεν. Ἄλλοτε ἤμουν καλὸς παίκτης. Ὁ κ. Βρίνκμαν ὁμῶς παίζει συχνά . . .

Κατόπιν ἐκείνη τῷ προσέφερεν ὀλίγον σοῦδι, καὶ ἔπειτα καθήσασα πρὸ τοῦ πιάνου ἔψαλλε τὸ «*Ὀνειρον τῆς Καρδίας*», τὴν ὥραιαν αὐτὴν σερενάταν τοῦ Σοπέν.

Ἐν τῷ μεταξύ δὲν ἐγένετο καθόλου λόγος περὶ τῆς ἀσθενείας του, καίτοι ἡ Ἀλίκη παρετήρησεν ὅτι αὐτὴ, μυστηριώδης ὅπως ἦτο, εἶχε κάμει γιγαντιαίας προόδους.

Τὰ μάτια τοῦ ἔλαμπον τώρα ἀπὸ μίαν παράδοξον φλόγα πυρετοῦ, ἡ ὄψις του ἦτο ἀλλοκοτῶς ὠχρὰ καὶ κατεστραμμένη, καὶ ἐν γένει οἱ τρόποι του προέδιδον ἀνθρωπον πάσχοντα ἀπὸ μεγάλην ἐπανάστασιν νεύρων . . .

Ὅταν ἐσηκώθη ὅπως ἀπέλθῃ, ἐκείνη τὸν ἠρώτησεν ἡρέμως ἐὰν ἤθελε νὰ τῆς κάμῃ τὴν χάριν νὰ δεχθῇ τὸν ἱατρὸν της, ὅστις ἦτο εἰδικώτατος εἰς τὰς διαγνώσεις τοιούτων ἀνεξηγήτων ἀσθενειῶν.

Καὶ προσέθηκεν ὅτι θὰ προετίμα νὰ μὴ μάθῃ ὁ κ. Βρίνκμαν τὴν παράκλησίν της αὐτὴν.

Ὁ Μίλλιθαν ἐξεπλάγη πολὺ, ἀλλὰ γνωρίζων τὸ εἰλικρινὲς ἐνδιαφέρον ποῦ ἔτρεφε δι' αὐτὸν ἡ νεαρὰ γῆρα, τῆς ὑπεσχέθη νὰ ἐκτελέσῃ τὰ ζητηθέντα.

Καὶ ἡ κ. Ζάκσων ἀνέμενε νὰ ἰδῇ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πρώτου τούτου διαθήματός της . . .

Ἄλλὰ δυστυχῶς εἰς οὐδὲν ὠφέλησεν. Διότι, καίτοι ὁ ἱατρός της κύριος Νίκολσων κατέβαλεν ὅλας του τὰς προσπάθειας, ἡ κατάστασις τοῦ Μίλλιθαν ἐχειροτέρευε πάντοτε, καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν οὗτος ἦτο σχεδὸν ἀνίκανος νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Γραφεῖόν του.

— Δὲν εἰμποροῦσε νὰ ἠσυχάσῃ, οὔτε καὶ νὰ φάγῃ κἄν. Εἶχεν ἐξασθενήσει φοβερά. Καὶ ἐν τούτοις ἔλεγεν ὅτι ἐκοιμᾶτο καλὰ, ὡς συνήθως ! . . .

Αὐτὰ ἐπληροφορήθη ἡ κ. Ζάκσων. Καὶ ἀργότερον, ὅταν ἐπανήλθεν ὁ κ. Βρίνκμαν, ἔμαθεν ὅτι οὗτος εἶχε παρακαλέσει τὴν σπιτονοικοκυρὰν νὰ μείνῃ πλησίον τοῦ φίλου του, καὶ ὅτι ἐὰν ἦτο ἀναγκαῖον θὰ ἐπανήρχετο νὰ μείνῃ καὶ αὐτὸς «καίτοι δὲν ἔπρεπε ν' ἀνησυχῶσι

καί νά προσκαλέσωιν ἰατρόν, διότι ὁ κ. Χάλεκ δὲν εἶχε τίποτε» ! ...

Τότε πλέον ἡ Ἀλίκη ἔχασε τὴν ὑπομονήν της. Καί ἐσκέφθη νά προσβῇ εἰς τὸ δεύτερον διαβημά της. Συνεκέντρωσεν ὅλον τὸ θάρρος της καὶ ἀπεφάσισε νά παλαίσῃ μέχρις ἐσχάτων διότι ἐγνώριζεν ὅτι διακυβεύεται μία ὑπαρξίς, διότι συνηθάνετο ὅτι παίζει διὰ μίαν ζωὴν ἀνυπολογίστως πολύτιμον δι' αὐτήν . . .

Ὅλον τὸ σπῆτι ἦτο βυθισμένον μέσα εἰς νεκρικὴν σιγήν, ὅταν ἡ Ἀλίκη σιγά-σιγά, βαδίζουσα μὲ τὰς ἄκρας τῶν ποδῶν ἀνέβη τὴν κλίμακα τοῦ ἐπάνω πατώματος καὶ ἐστάθη εἰς τὸν διάδρομον αὐτοῦ . . .

Ὅτ' ἐκοιμῶντο ὅλοι διότι εἶχον περάσει τὰ μεσάνυχτα. Ἀπὸ τὴν μισοκλεισμένην ὁμως θύραν τῆς αἰθούσης ἐξήρχετο ἓνα ἀμυδρὸν φῶς. Ἡ Ἀλίκη πλησιάζει ἀκροποδητεὶ καί, κρυπτομένη ἀπὸ τὴν σκιὰν ποῦ ἔρριπτεν ἡ μισοκλεισμένη θύρα, βυθίζει ἐντὸς τὸ βλέμμα . . .

Μέσα εἰς τὴν αἶθουσαν δὲν εὕρισκετο κανεὶς . . .

Ἐξαφνα ὁμως ἀκούει ὀπισθεν τῆς τριγμὸν . . .

Στρέφεται καὶ βλέπει εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ τὸν Μίλλιθαν Χάλεκ . . . Ἀλλὰ, Θεέ μου, πόσον εἶναι ἀλλόκοτος ! ... Φορεῖ ἓνα μακρὺν-μακρὺν ἕως τὰ πόδια ἐπενδύτην. Τὰ μαλλιά πίπτουν ἀτάκτως γύρω ἀπὸ τὴν χλωμὴν, τὴν ἀποσκελετωθεῖσαν μορφήν του. Τὰ μάτια του καρφώνονται ἀπλανῶς ἐπάνω της - τὰ μάτια τὰ χύνοντα μίαν κάποιαν υἰελοῦδῃ λάμψιν . . .

Καὶ ἡ σιλουέττα του ὑψηλὴ καὶ ἀκίνητος διαγράφεται παραδόξως μέσα εἰς τὸ ἄρρωστον καὶ ἠθλιβερὸν φῶς ποῦ χύνεται ἀπέναντί του . . .

Ἐπειτα προχωρεὶ γρήγορα, καὶ μὲ ἓνα νευρικὸν βάδισμα διέρχεται τὴν θύραν, σχεδὸν ἐγγίζων τὴν Ἀλίκην καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν αἶθουσαν . . .

Ἡ κ. Ζάκσων δὲν ἐκινήθη καθόλου. Ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Μίλλιθαν ἀναμφιβόλως περιπατεῖ κοιμώμενος καὶ ἐν καταστάσει ὑπνοβασίας, ὅπως ἐγνώριζε τί ἐμελλε νὰ ἰδῇ ἀκολούθως.

Ἐστάθη λοιπὸν ἐκεῖ, ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν, καὶ ἀνέμενεν ἄγνωστος, ἀπαράτητος . . .

Ὁ Μίλλιθαν ἐπροχώρησε, καὶ καθίσας ἐμπρὸς εἰς ἓνα στρογγυλὸν τραπεζάκι Ζατρικίου τοῦ φίλου του, ἤνοιξε τὸ ἐπ' αὐτοῦ κείμενον Ζατρικίον καὶ στηρίζας τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς ἀριστερᾶς, ἀνεκίνει διὰ τῆς ἐτέρας τοὺς πεσσοὺς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τῶρα κάμνων μίαν κίνησιν καὶ τῶρα ἐπαναφέρων τοὺς πεσσοὺς εἰς τὴν πρώτην των θέσιν, καὶ τῶρα πάλιν μένων ἀκίνητος καὶ σκεπτικός, ὡτὰν ὄλη του ἡ ψυχὴ, ὁ νοῦς του ὅλος νὰ ἦτο ἀπερροφημένος εἰς τὴν λύσιν κάποιου προβλήματος τὸ ὁποῖον ἐνέτεινε εἰς τὴν διαπασῶν συμπάσας τὰς νοητικὰς του δυνάμεις . . .

Πέντε λεπτὰ ἀκόμη, καὶ μία ἄλλη θύρα εὕρισκομένη εἰς τὸ βᾶθος τῆς αἰθούσης ἤνοιξεν ἀθορύβως. Σιωπηλὸς καὶ περίφροντις ἐνεφανίσθη ὁ Χάροξ Βρίνκμαν. Ἐπροχώρησε σιγά-σιγά καὶ ἐστάθη ὀπισθεν τοῦ

ύπνοβάτου.

Καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ παρακολουθῶν τὰς κινήσεις του ἐπὶ τοῦ Ζατρικίου...

Ἦσυχία ἀπόλυτος ἐβασίλευε μέσα εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ ἡ Ἀλίκη ἠννόησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ καταβάλλῃ ὅλας τῆς τὰς δυνάμεις διὰ νὰ μὴ ρίψῃ κραυγὴν ἀγανακτήσεως καὶ ταραξῆ τὴν σιγὴν ἐκείνην, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐξετυλίσσετο ἓνα ἀποτρόπαιον δράμα...

Καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἄφωνος ἢ γειναιόψυχος γυνή, βλέπουσα ἀφ' ἐνὸς μὲν ἓνα ἄνθρωπον παίζοντα μὲ θυσίαν αὐτῆς τῆς ζωῆς του ἓνα παιγνίδι, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν λάγνον αἰσχροκέρδειαν ἐνὸς ἀνθρώπου καλύπτοντος τὸν ἄτιμον σκοπὸν του μὲ τὸ προσωπεῖον τῆς φιλίας!...

Ἐγένετο μιά μικρὰ διακοπή, διαρκούσης τῆς ὁποίας οἱ δύο παραφυλάττοντες προσεπάθουν νὰ κρατήσουν τὰς ἀναπνοὰς καὶ νὰ καταστείλουν τοὺς παλμούς τῆς καρδιάς των—ἐνῶ ὁ Μίλλιθαν ἔμεινεν ἀκίνητος μὲ τὴν κεφαλὴν θαμμένην μέσα εἰς τὰς παλάμας...

Ἄρα γε μήπως κατεβλήθη καὶ ἔπεσεν εἰς βαθυτάτην νάρκην χωρὶς νὰ ἔννοῃ τί ἔπραττεν ἐκεῖ, ἢ μήπως ἔμελλε νὰ ἐξυπνήσῃ καὶ ἀναλαμβάνων τὰς αἰσθήσεις του μάθῃ καὶ τὸ ἰδικόν του καὶ τοῦ φίλου του τὸ μυστικόν;...

Ἐξαφνα τὸ ἐκκρεμές τῆς αἰθούσης ἐσήμανε τὴν πρώτην μεταμεσονύκτιον ὥραν, καὶ ὁ διαπεραστικὸς ἐκείνος ἤχος ταραξάς τὴν νεκρικὴν σιγὴν ἐπέφερεν εἰς τὸν ὑπνοβάτην μίαν ζωηρὰν ἀνατίναξιν, ὡς ὑπὸ ἠλεκτρικῆς συγκινήσεως...

Ἄνεσηκώθη καὶ ἐπανεκάθησεν. Ἐφερε τὸ χεῖρ ἔξω πρὸς τὸ μέτωπον καὶ παρετήρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὸν πίνακα τοῦ Ζατρικίου.

Κατόπιν, ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου δισταγμοῦ καὶ μὲ σταθερὰν χεῖρα, ἔκαμε τρεῖς ταχυτάτας, ἀστραπιαίας σχεδὸν κινήσεις ἐπ' αὐτοῦ...

Καὶ ἡ Ἀλίκη ἐδιάβασεν ἐπάνω εἰς τὴν ὄψιν τοῦ Μίλλιθαν μίαν κάποιαν ἔκφρασιν εὐχαριστήσεως—τὴν ἠδονὴν ἐκείνην ποῦ αἰσθάνεται ὁ μετὰ πολὺν ἀγῶνα λύων ἓνα δυσχερὲς πρόβλημα.

Ἐπειτα ὁ ὑπνοβάτης ἠγέρθη ἀποτόμως, καὶ μὲ τὸ ἴδιον νευρικὸν βάδισμα διέβη τὴν θύραν—ἐνῶ ἡ Ἀλίκη ἀπεσύρετο εἰς τὴν σκιάν—καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιόν του κατέπεσε βαρὺς καὶ ἐξηντλημένος ἐπὶ τῆς κλίνης του...

Ὁ Χάρρης Βρίνικμαν ἔδραμε κατόπιν του ὅπως βεβαιωθῆ ἂν εὐρίσκειται ἐν ἀσφαλείᾳ, καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὴν αἰθούσαν ἔκλεισε τὴν θύραν, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ἀλίκη εἶχεν εἰσέλθει σιγᾶ—σιγᾶ εἰς αὐτὴν καὶ ἐστάκετο δίπλα εἰς τὸ στρογγυλὸν τραπέζι...

Μετὰ δύο στιγμὰς ἐκείνος ἐστράφη καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸ Ζατρικίον μὲ ἀπαστράπτοντα μάτια ἐκ χαρᾶς, καὶ μὲ μειδιάμα θριαμβοῦ εἰς τὰ χεῖλη.

Ἄλλ' αἴφνης εἶδε τὴν Ἀλίκην!... Μιὰ σύγχυσις, ἓνας τρόμος τὸν κατέλαβε, καὶ ὀπισθοχώρησε κατὰ ἓν βῆμα...

Καὶ ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα, ἐστάθησαν οὕτω σιωπηλοί, ἀντιμέτωποι ἀλλήλων...

— Τί θέλετε ἐδῶ ; . . . Ἠρώτησεν ἐκεῖνος ὑπεροπτικῶς, καί συν-ερχόμενος εἰς ἐαυτὸν ἐπροχώρησε πρὸς τὴν Ἀλίκην.

Ἄλλ' ἐκείνη μὲ μίαν μεγαλοπρεπῆ χειρονομίαν τὸν ἐσταμάτησεν :

— Στάσου ἐκεῖ ! Εἶπεν, εἰδεμὴ διασκορπίζω τοὺς πεσσοὺς ! . .

Ἐκεῖνος ἐστάθη καὶ τὴν ἐκύτταξε συγκεχυμένος.

— Ἄκουσον ! Ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀλίκη. Ἐγνώριζα τὸ μυστικόν σου— τὸ ἐγνώριζα ἀπὸ τότε ποῦ ἔχασες αὐτὸ ἐδῶ ! . . .

Λέγουσα ταῦτα ἐξήγαγε τὸ κομμάτι ἐκείνου τῆς ἐφημερίδος ποῦ εἶχεν εὔρη εἰς τὸν διάδρομον.

Καί, ἐνῶ ἐκεῖνος τὴν περστήρει μὲ βλέμματτα μίσους καὶ μὲ συν-εσφιγμένας τὰς πυγμάς, ἡ Ἀλίκη ἐδιάβαζε μὲ σταθεράν καὶ εὐκρινῆ φωνήν :

«— Τὸ πρόβλημα τῆς παρελθ. Κυριακῆς ὑπ' ἀριθ. 270 ἔλυσε πάλιν μόνον ὁ κ. Χάρρης Βρίνκμαν, ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, καὶ τὰ 50 δολλάρια ἐστάλησαν εἰς αὐτόν. Σήμερον ἡ «Ἐφημερίς τῶν Ζατρικιστῶν» προτείνει εἰς τοὺς πολυπληθεῖς ἀναγνώ-στας τῆς τὸ ὑπ' ἀριθ. 271 πρόβλημα, ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους, καὶ μὲ ἀμοιβὴν 100 δολλαρίων. Τὸ λευκὸν κερδίζει εἰς τρεῖς κινήσεις».

Ἐπαυσεν ἐπ' ὀλίγας στιγμάς. Ἐπειτα, παρατηροῦσα αὐτὸν μὲ βλέμματα ὑψίστης καταφρονήσεως, εἶπεν :

— Τί ὠραία ποῦ θὰ σκεφθῆ ὁ κόσμος περὶ τοῦ κ. Χάρρη Βρίνκμαν ὅταν μάθῃ μὲ ποῖον ἔντιμον τρόπον ἐκέρδιζε τὰ βραβεῖα αὐτὰ— ὅταν μάθῃ, ὅτι τὰ προβλήματα ἐλύοντο παρὰ τοῦ φίλου του εὐρισκομένου ἐν καταστάσει ὑπνοβασίας καὶ ἀποκτῶντος σχεδὸν ὑπερφυσικὴν ἔντασιν τῶν νοητικῶν δυνάμεων καὶ ὅτι αἱ λύσεις αὐταὶ ἐστέλλοντο εἰς τὴν ἐφημερίδα ὡς ἰδικαί του— ὅτι ἄφινε τὸν φίλον του νὰ τυραννῆται, νὰ πάσχη, νὰ ἐξαντλῆται, ἐνῶ ἐγνώριζεν ὅτι ἡ κατάστασις αὐτῆ τὸν ἐσπρωχνε πρὸς τὸ βάραθρον τοῦ θανάτου ἢ μέσα εἰς κανὲν ἄστυλον Ἄνιάτων ! . . .

Ἐκεῖνος τὴν διέκοψε σαρκαστικῶς :

— Εἰσθε λίαν δραματικῆ, κ. Ζάκσων, εἶπε, καὶ κρίμα ποῦ δὲν χρησιμοποιοεῖτε τὸ ταλάν σας αὐτὸ εἰς τὸ Μέγα Θέατρον ! . . . Ἄλλ', ἀγαπητῆ κυρία, αὐτὴν τὴν φορὰν τὰ αἰσθήματά σας διὰ τὸν φίλον μου ἐπροχώρησαν πολὺ. Κατὰ πρῶτον ποιὸς θὰ σᾶς πιστεῦσῃ ὅτι καὶ ἂν εἰπῆτε ; Ἐγὼ εἶμαι γνωστὸς ὡς ἐπιδέξιος παίκτης Ζατρικίου . . .

Ἐκείνη τὸν διέκοψεν :

— Ἐγὼ, εἶπεν ἀποφασιστικῶς, θὰ διηγηθῶ ὅτι ξέρω. Πέτε καὶ σεῖς ὅτι θέλετε. Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ νομίζετε ὅτι θὰ γίνῃ πλέον πιστευτός ; . . .

Ἐκεῖνος ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον καὶ κατόπιν, ἀλλάσων τακτικὴν, εἶπεν :

— Ἐγὼ ἐπερίμενα ἀπλῶς ἕως ὅτου ἐπιτύχῃ καὶ αὐτὴν τὴν λύσιν ὁ Μίλλιβαν. Κατόπιν θὰ τοῦ ἐδιηγούμην τὰ πάντα καὶ θὰ τοῦ ἐνεχεί-ριζα τὰ χρήματα. Θὰ μοῦ ἐξέφραζε τὰς εὐχαριστίας του δίχως ἄλλο.

Ἐκείνη τὸν ἐκύτταξε πάλιν περιφρονητικώτατα καὶ εἶπεν :

— Δὲν ἐπερίμενες διὰ τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον γιὰ νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα χάριν σου... Ἐνα μῆνα τώρα παίζεται αὐτὸ τὸ ὀλέθριο παίγνιδι, καὶ ὁ δυστυχῆς κ. Χάλεκ θὰ ἔχανετο. διότι εἶγες λάθει καλὰ τὰ μέτρα σου γιὰ νὰ μὴ μάθῃ κανεὶς τίποτε. Ὅμως ὁ δόκτωρ κ. Νίκοιλων τὸν ἐπεσκέφθη, χωρὶς σὺ νὰ λάβῃς γινῶσιν, τὸν ἐξήτασε καὶ ἀπεφάνθη ὅτι τότε μόνον θὰ ἐσώζετο, ἂν ἀπεσπᾶτο ὁ νοῦς του ἀπὸ κάποιαν ἄγνωστον προσήλωσιν, ἣτις ἔθετεν εἰς φοβερὸν ἔργον τὰ ἐγκεφαλικά του κύτταρα καὶ τοῦ κατέστρεφε τὸν ὀργανισμόν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐφέρετο πρὸς τὸ βράαθρον. Ἄκουσον! . . . Σοῦ ἐπιτρέπω νὰ κρατήσῃς τὰ χρήματα αὐτὰ—βδελυρὰ χρήματα κερδηθέντα δι' ἀτιμίας—ὑπὸ δύο δρους. Πρῶτον μὲν νὰ κρατήσῃς τὴν γλώσσαν σου δι' ὅσα συνέβησαν ἐδῶ, καὶ δεῦτερον νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ σπῆτι αὐτὸ αὔριον, καὶ εἰς τὸ μέλλον οὐδέποτε νὰ πλησιάσῃς τὸν κ. Χάλεκ! . . .

Ἐκεῖνος διεμαρτυρήθη, τὴν ἠπέιλησε, τὴν ὕβρισεν. Ἄλλ' ἐκεῖνη ἐστάθη ἀνένδοτος . . .

Τέλος ὁ Βρίνκμαν ἀπελπισθεὶς νὰ τὴν κάμψῃ, καὶ σκεφθεὶς ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ τὰ ἑκατὸν τοῦ δολλάρια ἔσυρε τὸ σημειωματάρειόν του, καὶ—ὑπὸ τὰ εἰρωνικώτατα βλέμματα τῆς κ. Ζάκσων—ἀντέγραψε τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος καὶ διεσκόρπισε τοὺς πεσσοὺς.

Κατόπιν ἀπεχώρησεν εἰς τὸ δωμάτιόν του βρυχώμενος ὡς πληγωμένος ἀγριόχοιρος.

Τὸ πρῶτ' καὶ προτοῦ ὁ κ. Χάλεκ ἐξυπνήσῃ, ἐκεῖνος εἶχεν ἀναχωρήσει, ἀφήσας ὀλιγόστιχον ἐπιστολήν, ἐν ἣ τῷ ἔλεγεν ὅτι «ἐνεκα ἀνωτέρων λόγων ἀναγκάζεται νὰ ἀποχωρισθῇ αὐτοῦ διὰ παντός».

Ὁ Μίλλιθαν Χάλεκ ὅμως ἦτο σχεδὸν ἀναίσθητος, καὶ ὅταν ἐξύπνησεν ἀμέσως ἔπεσεν εἰς σφοδροὺς παραληρησμούς καὶ ἐξάντησιν τελείαν.

Δὲν ἐνεθυμεῖτο τίποτε καὶ δὲν ἀνεγνώριζε κανένα . . .

Καὶ μέσα εἰς τὰς ἀσυναρτήτους φράσεις του ἔν ὄνομα ἤκουετο συχνά, προφερόμενον μὲ κάποιον στεναγμὸν καὶ μὲ κάποιαν ἰκεσίαν πάσχοντος ἀνθρώπου : Τὸ ὄνομα τῆς Ἀλίκης . . .

Μετ' ὀλίγας ὥρας ἡ αἰσθησις τῷ ἐπανῆλθεν. Καὶ ἐξεπλάγη ὀλίγον ὅταν εἶδε καθημένους πλησίον του τὸν δόκτορα κ. Νίκοιλων καὶ τὴν Ἀλίκην, ἣτις τῷ ὠμίλει μὲ τὰς γλυκυτέρας ἐκφράσεις . . .

— Οὐδεὶς κίνδυνος ὑπάρχει πλέον διὰ τὸν ἀσθενῆ σας, εἶπε τέλος ὁ ἰατρός, ἀλλὰ πρέπει, πρὸς τὸ παρὸν νὰ μὴ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς ἀσθενείας του. Ἀργότερα μορεῖτε νὰ τοῦ τὴν εἰπῆτε . . .

Καὶ εἰς τὸν κ. Χάλεκ εἶπε :

— Μὴ μ' εὐχαριστεῖτε καθόλου ἐμένα, κύριέ μου. Ἡ κ. Ζάκσων σὰς ἔσωσε τὴν ζωὴν. Εἰς αὐτὴν ὀφείλετε τὸ πᾶν . . .

Ἐπρεπε λοιπὸν εἰς αὐτὴν ὁ Μίλλιθαν νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του.

Ἄλλ' ὅταν τέλος ἦλθεν ἐκείνη, τὰ λόγια δὲν τοῦ ἐφάνησαν καταλληλὰ πρὸς τοῦτο. Ἐπῆρε μόνον τὰ λευκά της χέρια, τὰ ὅποια αὐτῆ τοῦ ἔτεινε προθύμως, καὶ προσήλωσεν ἐπάνω της ἓνα βλέμμα γεμάτον ἀπὸ ἀγάπην καὶ τρυφερότητα...

Καὶ ἐσκέφθη, ὅτι φαίνεται τόσον ὠραία, τόσον χαριτωμένη—ἔτσι ὅπως ἐχαμήλωνε τὰ μάτια ἀπὸ ἐντροπὴν, καὶ εἶχεν ἓνα τριανταφυλλένιον ἐρύθημα εἰς τὰς παρειάς . . .

Καὶ ἐσκέφθη ἀκόμη ὅτι ὅλη ἐκείνη ἡ ἀνησυχία της δι' αὐτὸν καὶ αἱ φροντίδες καὶ ἡ τρυφερότης δὲν ἦσαν τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνας ἔρωσ βαθύς καὶ ἔντιμος . . .

Καὶ εἶπεν :

— Ἀλίχη ! Μοῦ ἔσωσες τὴν ζωὴν ! . . . Εἶσαι ὁ προστάτης μου ἄγγελος . . . Θέλεις νὰ μείνης τοιοῦτος διὰ πάντοτε ; . . .

Καὶ ἐκείνη μὲ φωνὴν σιγαλὴν καὶ ὑποτρέμουσαν ἐψιθύρισεν :

— Ναί, Μίλλιθαν, διὰ πάντοτε ! . . .

Κατόπιν ἐκλείσει τὰ βλέφαρα, καὶ ἄφησε τὴν ὠραίαν ξανθὴν κεφαλὴν της νὰ κλίνη ἠδυπαθῶς ἐπάνω εἰς τὸν ὤμὸν του . . .

[Μετάφρασις Θ. ΖΩΓΟΠΟΥΛΟΥ]

FRED. MAXWELL

ΚΑΡΦΙΑ ΚΑΙ ΠΕΤΑΛΑ

ΤΑΝ οἱ φανατικοὶ ἰδέας τιρὸς ἐπίμαχοι συγκρούονται εἰς ἀγῶνα ἐξορτώσεως, ἔργονται τέλος, ὡς σωτῆρες, οἱ λεγόμενοι φρόνιμοι, οἱ ὅποιοι, ἀκολουθοῦντες τὴν μέσσην ὁδόν, συμβιβάζουσι τὰ πράγματα.

Τότε ἡ διαμάχη ἀληθῶς καταπαύει, τὰ πάθη κατεννάζονται, ἐπέρχεται εἰρήνευσις καὶ γαλήνη· ἀλλὰ συγγρόως οἱ χαρακτῆρες ἀτοροῦσιν, αἱ διάνοιαι χανροῦνται καὶ δημιουργοῦνται αἱ μετριότητες. Εἰς τὸν ἀτυγῆ Ἑλληγισμόν τὸ κράμα τῆς συμβιβαστικῆς ὁδοῦ ἐφημερόσθη καὶ εἰς τὴν θρησκείαν (δὲν εἴμεθα οὔτε εἰδωλολάτραι, οὔτε χριστιανοὶ) καὶ εἰς τὴν πολιτείαν (δὲν εἴμεθα οὔτε ὑπήκοοι, οὔτε πολίται) καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν (ἐλησημονήσαμεν καὶ τῶν προγόνων μας καὶ τῶν πατέρων μας τὴν γλῶσσαν). Καὶ τώρα δρέπομεν τοὺς καρποὺς τοῦ κράματος...

